

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobkyně: **BEAS SOLAR s.r.o.**, IČ 28800061
Sadová 454, 551 02 Jaroměř - Josefov
zastoupena společností poskytující daňové poradenství UNTAX, s. r.

o.

sídlem U Továren 256/14, 102 00 Praha – Hostivař

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**
Horova 824/17, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. 1298325/23/2709-50523-609695,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně včas podanou žalobou namítla nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o

prominutí úroku z prodlení na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nesprávné a nezákonné, založené na překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení. Je toho názoru, že byla postupem žalovaného zasažena na svém majetku, což považuje za zásah do svých veřejných subjektivních práv.
3. Žalobkyně uvedla, že Odvolací finanční ředitelství (dále jen „OFŘ“) překročilo o 371 dní lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o stanovení daně zakotvenou v čl. I. bodě 1. a) pokynu Ministerstva financí ze dne 7. 12. 2015, č. j. MF-21968/2015/39 č. MF-5, o stanovení lhůt při správě daní (dále jen „Pokyn č. MF-5“). Žalobkyně má za to, že tyto průtahy představují ospravedlnitelný důvod prodlení s úhradou dlužné daně ve smyslu § 259b odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
4. Dle žalobkyně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí tři důvody, pro které nelze dát argumentaci žalobkyně za pravdu:
 - a) Průtahy odvolacího řízení nikdy nemohou představovat ospravedlnitelný důvod prodlení s úhradou dlužné daně ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, neboť podle čl. IV. 2. pokynu Generálního finančního ředitelství č. GFŘ-D-58 ze dne 1. 2. 2023, č. j. 49837/22/7700-10123-050167, o promíjení příslušenství daní (dále jen „Pokyn GFŘ-D-58“) se tento ospravedlnitelný důvod musí v zásadě vztahovat k okamžiku splatnosti daně či náhradní splatnosti daně.
 - b) Žalobkyně měla vliv na délku svého prodlení, neboť jí nic nebránilo v tom, aby předmětnou daňovou povinnost uhradila před vydáním rozhodnutí o odvolání.
 - c) Dodatečným platebním výměrem byla žalobkyně upozorněna na skutečnost, že náhradní lhůta splatnosti doměřené daně nemá vliv na běh úroku z prodlení.
5. K bodu a) žalobkyně uvedla, že náhradní lhůta splatnosti dodatečného platebního výměru nastala dne 6. 12. 2022, přičemž Pokyn GFŘ-D-58 se stal účinným až dne 1. 2. 2023. Jelikož čl. IV. 2. Pokynu GFŘ-D-58 obsahuje hmotněprávní úpravu, neboť normuje rozhodný okamžik, k němuž musí existovat ospravedlnitelný důvod prodlení s úhradou dlužné daně, nelze vzhledem k zákazu retroaktivity toto ustanovení Pokynu GFŘ-D-58 na danou věc vůbec použít. Navíc podle žalobkyně Pokyn GFŘ-D-58 není obecně závaznou právní normou, proto podmínka uložená v čl. IV. 2. tohoto pokynu zužující okruh skutečností relevantních pro aplikaci § 259b odst. 2 daňového řádu pouze na skutečnosti existující k okamžiku splatnosti daně či náhradní splatnosti daně jde nad rámec tohoto ustanovení zákona. Současně §§ 259 – 260 daňového řádu neobsahují zmocnění opravňující Generální finanční ředitelství k vydání pokynu GFŘ-D-58, a proto je nutné považovat jej dle mínění žalobkyně za neústavní.
6. K bodu b) žalobkyně uvedla, že toto tvrzení žalovaného její argumentaci nevyvrací. Uvedené tvrzení je pro posouzení věci relevantní pouze tím, že žalovaný existenci průtahů odvolacího řízení nepopírá. Podle žalobkyně je pro danou věc naprosto podstatné, že důsledkem podání odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu

výměru nevznikla žalobkyni povinnost doměřenou daňovou povinností uhradit (§ 103 odst. 2 daňového řádu).

7. Žalobkyně souhlasí s tím, že daňovou povinností doměřenou dodatečnými platebními výměry v náhradní lhůtě její splatnosti uhradit mohla. Čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod však podle žalobkyně znemožňuje vydávat úrok z prodlení vzniklý za dobu zjevných průtahů odvolacího řízení za důsledek skutečnosti, že žalobkyně toto neučinila. Argumentace žalovaného se tak přičí ústavním principům ukládání daní.
8. K bodu c) žalobkyně uvedla, že se toto tvrzení žalovaného s její argumentací obsaženou v žádosti o prominutí úroku z prodlení míjí, a proto o ospravedlnitelných důvodech prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu tvrzení žalovaného nic nevypovídá.
9. Žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že úrok z prodlení vzniká ve chvíli, kdy se daňový subjekt ocitá v prodlení, přičemž vzniká za každý jednotlivý den, což je dáno skutečností, že má hmotněprávní povahu. Vznik úroku je objektivní skutečností, závislou toliko na splnění podmínek pro jeho vznik v kombinaci s plynutím času.
11. Konkrétní ospravedlnitelné důvody zákon neuvádí, avšak Generální finanční ředitelství, vedeno snahou dostatečně spolehlivě zabezpečit v maximální možné míře jednotné a objektivní rozhodování o žádostech o promíjení příslušenství daně, vymezilo Pokynem GFŘ-D-58 skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody, pro které je dle zákonné úpravy možné příslušenství daně prominout. Tímto Generální finanční ředitelství též vyjádřilo snahu zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím.
12. Ospravedlnitelné důvody lze shledat i nad rámec Pokynu GFŘ-D-58. V takovém případě by mělo jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje prohřešek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnost či úmyslného jednání. Žalobkyně jako daňový subjekt nesplnila svoje povinnosti při správném zjištění, stanovení a úhradě daně a podala řádné daňové tvrzení, ve kterém tvrdila daň v nesprávné výši.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal naplnění žádného ospravedlnitelného důvodu a současně neuznal zařazení důvodu uvedeného v žádosti o prominutí úroku nad rámec GFŘ-D-58, neboť ospravedlnitelný důvod prodlení se musí vztahovat k okamžiku splatnosti daně či náhradní splatnosti daně. Běh řízení o stanovení daně přitom nikdy není ospravedlnitelným důvodem prodlení a žalobkyně měla vliv na délku svého prodlení ve smyslu, že jí nic nebránilo, aby daň uhradila před rozhodnutím o odvolání.
14. K námitce zákazu retroaktivity ve vztahu k Pokynu GFŘ-D-58 žalovaný uvedl, že žalobkyně podala žádost o prominutí úroku dne 23. 3. 2023, tj. v době platnosti Pokynu GFŘ-D-58. Současně žalovaný podotkl, že Pokyn GFŘ-D-58 nahradil pokyn GFŘ-D-47 (účinný od 14. 3. 2021), který obsahuje doslovně totožný text týkající se rozhodování o

prominutí úroku z prodlení nad demonstrativní výčet ospravedlnitelných důvodů prodlení.

15. Žalovaný shrnul, že při posuzování žádosti žalobkyně o prominutí příslušenství daně postupoval v souladu se zákonnými pravidly, přičemž argumenty uváděné žalobkyní shledal nepřipadnými, neodůvodňující jiný postup žalovaného. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

A. Skutkový stav

17. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 4. 3. 2021 žalovaný doměřil žalobkyni z moci úřední daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 včetně vypočteného penále. Dodatečný platební výměr byl žalobkyni doručen dne 12. 3. 2021. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně dne 8. 4. 2021 odvolání, které doplnila dne 7. 5. 2021. Následně dne 22. 6. 2022 žalobkyně dle svých slov argumentaci uvedenou v odvolání jen zpřesnila. Dne 14. 11. 2022 vydalo OFŘ rozhodnutí č. j. 42166/22/5200-11432-709204, kterým odvolání žalobkyně zamítlo a napadený dodatečný platební výměr potvrdilo. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 11. 2022. O výši úroků z prodlení vztahujících se k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2018 byla žalobkyně informována dne 19. 12. 2022 vyrozuměním o úroku z prodlení z téhož dne, č. j. 1881563/22/2709-50523-601139. Výše úroků byla vyměřena na částku 236 416 Kč (doměrek na dani ve výši 498 940 Kč byl úročen od 1. 4. 2019 do 1. 12. 2022). Dne 23. 3. 2023 podala žalobkyně žádost o prominutí úroku z prodlení. V odůvodnění předmětné žádosti žalobkyně uvedla, že úrok vzniklý od 8. 11. 2021 do 14. 11. 2022 jde výlučně k tíži OFŘ, který překročilo lhůtu pro vydání rozhodnutí o odvolání stanovenou Pokynem č. MF-5 minimálně o 371 dní. Uvedený důvod prodlení s úhradou daně považuje žalobkyně za skutečnost, kterou lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu v souladu s § 259b odst. 2 daňového řádu ospravedlnit.

18. Žalovaný žádost žalobkyně napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedl, že při promíjení úroku z prodlení je aplikována obecná právní úprava individuálního promíjení příslušenství daně upravená v §§259 až 259c daňového řádu společně s Pokynem GFŘ-D-58. Následně v souladu s § 259b daňového řádu a Pokynem GFŘ-D-58 posuzoval, zda je naplněna některá z následujících skutečností zakládajících ospravedlnitelný důvod prodlení:

- původní platba je daňovým dlužníkem vykonána omylem na jiný variabilní symbol nebo jiný účet správce daně, přičemž se současně nejedná o nejasnou platbu;
- jedná se o daňového dlužníka, kterému nepříznivý zdravotní stav (dočasný nebo trvalý) zabránil plnit jeho daňové povinnosti;
- v případech, kdy jsou sankcionovány pozdní platby zálohové povinnosti a celková daňová povinnost nevznikne, či je nižší než úhrn případně zaplacených záloh;

- daňový subjekt byl stížen živelní pohromou, hromadnou či individuální, v průběhu kalendářního roku, kdy mělo dojít k platbě daně;
 - úrok z prodlení byl předepsán za daňový nedoplatek na dani z převodu nemovitostí či dani z nabytí nemovitých věcí v případech, kdy daňový subjekt včas uhradil přiznanou daň vypočtenou ze základu daně stanoveného z ceny zjištěné na základě ocenění znalcem a daň byla stanovena správcem daně odlišně z důvodu chybného posudku znalce;
 - prodlení s úhradou daně, k níž se váže úrok z prodlení, o jehož prominutí je žádáno, činilo maximálně 15 kalendářních dnů ode dne původní splatnosti daně;
 - úrok z prodlení vznikl na základě dodatečného tvrzení podaného daňovým subjektem bez výzvy správce daně.
19. Žalovaný neshledal v předmětné žádosti naplnění žádného ospravedlnitelného důvodu k prominutí daně dle Pokynu GFŘ-D-58 ani jiný důvod nad rámec tohoto pokynu. Dle žalovaného se ospravedlnitelný důvod prodlení musí vztahovat k okamžiku splatnosti daně či náhradní splatnosti daně. Běh řízení o stanovení daně nikdy není ospravedlnitelným důvodem prodlení. Žalovaný též poukázal na to, že je to právě daňový subjekt, který má vliv na délku svého prodlení s úhradou daně, neboť mu nic nebrání, aby daň uhradil před rozhodnutím o odvolání. Žalovaný upozornil též na to, že žalovaná byla v dodatečném platebním výměru poučena o tom, že náhradní lhůta splatnosti nemá vliv na běh úroku z prodlení.

B. Právní posouzení

20. Soud při posouzení věci vycházel primárně z následující právní úpravy:

- Podle § 143 odst. 5 daňového řádu je-li doměřená daň vyšší než daň dodatečně tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň doměřená z moci úřední.
- Podle § 252 odst. 2 písm. a) daňového řádu úrok z prodlení vzniká od čtvrtého dne následujícího po původním dni splatnosti daně do dne její platby; stanovení náhradního dne splatnosti daně nemá vliv na určení doby, po kterou vzniká úrok z prodlení.
- Podle § 259b odst. 2 daňového řádu správce daně může zcela, nebo zčásti prominout pokutu za opožděné tvrzení daně, pokud k prodlení s úhradou daně došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem daňového subjektu.

21. Podstata sporu mezi účastníky spočívá v posouzení, zda lze považovat překročení 6 měsíční lhůty pro vydání rozhodnutí o odvolání stanovené Pokynem č. MF-5 za ospravedlnitelný důvod ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu.

22. Ustanovení § 259b odst. 2 daňového řádu v sobě zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu (*k prodlení s úhradou došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit*) a správního uvážení (*může zcela nebo zčásti prominout*). Dojde-li k naplnění neurčitého právního pojmu, neznamená to, že správní orgán musí úrok z prodlení s úhradou daně automaticky prominout. Naopak, na řadu se dostává správní uvážení, které umožňuje správnímu orgánu posoudit, zda příslušenství daně zcela nebo zčásti promine, či nikoli. Toto správní uvážení pak rovněž podléhá soudnímu

přezkumu, avšak pouze do té míry, zda správní orgány při své úvaze nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).

23. Úprava individuálního prominutí příslušenství daně byla do daňového řádu vložena novelou na základě zákona č. 267/2014 Sb. účinnou od 1. 1. 2015. Důvodová zpráva k tomuto zákonu ve vztahu k prominutí úroku z prodlení dle § 259b uvádí: *[o]dstavec 2 upravuje materiální kritérium, na základě jehož posouzení správce daně o prominutí meritorně rozhodne, pokud daňový subjekt naplní formální podmínky pro prominutí úroku podle odstavce 1. Tímto kritériem je existence zjevně ospravedlnitelného důvodu pro prodlení s úhradou daně. Mělo by jít o výjimečný případ, který je z lidského hlediska omluvitelný a z hlediska materiálního představuje proběhsek spíše formalistický. Možnost docílit prominutí úroku by tak neměla svědčit daňovým subjektům, které se do prodlení dostaly v důsledku vlastní liknavosti, nezodpovědnosti či dokonce úmyslného jednání. Prominutí úroku by nemělo s ohledem na zásadu legitimního očekávání způsobit, že na pozdní úhradu daně nebude nahlíženo jako na proběhsek. I nadále musí být zachováno pravidlo, že za neplnění zákonné povinnosti musí být udělena adekvátní sankce. Prominutí úroku proto nemůže sloužit k setření rozdílu mezi těmi, kteří své povinnosti plní řádně a včas, a těmi, kteří je neplní. Posouzení ospravedlnitelnosti daného důvodu ze strany správce daně nesmí vytvořit stav, kdy by daňové subjekty mohly dopředu spoléhat na to, že jim nesplnění určité povinnosti bude prominuto. K takto předestřenému obecnému pojetí ospravedlnitelných důvodů soud nemá výhrady. Na uvedené pojetí navázal pokyn GFŘ, který vymezil sedm shora zmíněných typových důvodů.*
24. Krajský soud konstatuje, že účelem Pokynu GFŘ-D-58 (jakož i předcházejícího Pokynu GFŘ-D-47) je zejména jednotné a objektivizované rozhodování o žádostech o prominutí příslušenství daně, jak ostatně plyne i ze samotného pokynu. Předmětný pokyn GFŘ je třeba především vnímat jako určitou pomůcku, jejímž účelem je zamezit případným excesivním individuálním rozhodnutím (tento přístup je v souladu s žalobkyní namítaným rozsudkem NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Afs 395/2020-55). Nejedná se tak o podzákonný předpis, jak se mylně domnívá žalobkyně. Žalovaný současně svým postupem neporušil zásadu, dle které pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí.
25. Z obsahu napadeného rozhodnutí plyne, že se žalovaný v rozhodnutí zabýval žalobkyní namítaným ospravedlnitelným důvodem, a to nad rámec pokynu GFŘ k promíjení příslušenství daně. V souladu s citovaným rozsudkem NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 5 Afs 245/2019-28, bod 20 krajský soud připomíná, že důvody, které zákon označuje za ospravedlnitelné a pro které je následně možné příslušenství daně prominout, zákon blíže nespécifikuje. Zcela záměrně zde zákonodárce zakotvil právě neurčitý právní pojem, který správními orgány umožní reagovat na konkrétní okolnosti jednotlivých případů za současného dodržení smyslu právní úpravy prominutí uložené pokuty. Z hlediska následného soudního přezkumu ve vztahu k výkladu neurčitého právního pojmu je totiž metodický pokyn vydaný Generálním finančním ředitelstvím nerozhodný. Podstatné je v tomto ohledu znění zákona, který však blíže jednotlivé ospravedlnitelné důvody nevymezuje. Zásadní je proto posouzení, zda skutečnost tvrzenou žalobkyní je možné považovat za důvod, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu považovat za ospravedlnitelný z hlediska příčin, na základě kterých došlo k prodlení ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu, a to bez ohledu na to, jak tyto důvody vykládá vydaný

metodický pokyn (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové- pobočka Pardubice ze dne 17. 3. 2021, č. j. 52 Af 45/2020-38)

26. Krajský soud je toho názoru, že ospravedlnitelný důvod k prominutí úroku z prodlení dle § 259b odst. 2 daňového řádu je třeba vykládat a hodnotit právě ve vztahu k tomu, jaká byla příčina samotného vzniku prodlení. V napadeném rozhodnutí takové vyjádření nezaznělo výslovně, avšak z jeho odůvodnění jej lze vysledovat. Takto pojeté materiální kritérium posuzování žádosti o prominutí odpovídá textu a smyslu dotčeného ustanovení zákona a je též v souladu se záměry vyjádřenými v důvodové zprávě k novele zákona. Soud má tento náhled za správný s tím, že samotná délka prodlení bez hodnocení důvodu vzniku prodlení nemůže být považována za ospravedlnitelný důvod.
27. Žalobkyně v žádosti ani v žalobě k důvodům nesprávně tvrzené a doměřené daně ničeho neuvádí. Naopak klade toliko důraz na délku doby mezi podaným odvoláním proti dodatečnému platebnímu výměru a rozhodnutím o tomto odvolání. K tomu soud uvádí, že dle rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru byla příčinou vzniku prodlení v daňovém přiznání tvrzená nižší daň, kterou se žalobkyni nepodařilo prokázat v daňovém řízení.
28. Žalobkyně tak svou žádostí a též následnou žalobou míří odlišným směrem, když argumentuje samotnou délkou trvání prodlení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že běh řízení o stanovené daně nikdy není ospravedlnitelným důvodem prodlení. Ve svých úvahách vyšel z toho, že ospravedlnitelný důvod prodlení se musí vztahovat k okamžiku splatnosti daně či náhradní daně. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že výše úroků z prodlení je závislá na zákonem určených podmínkách dle § 252 odst. 2 písm. a) daňového řádu tak, že povinnost uhradit úrok z prodlení vzniká od čtvrtého dne následujícího po původním dni splatnosti do dne její platby, přičemž náhradní lhůta 15 dnů ode dne právní moci dodatečného platebního výměru dle § 143 odst. 5 daňového řádu nemá vliv na určení doby, po kterou vzniká úrok z prodlení. Úvaha žalobkyně, dle níž z důvodu podání odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalobkyni nevznikla povinnost doměřenou daň uhradit (d odkazem na ust. § 103 odst. 2 daňového řádu), tedy neodpovídá příslušné zákonné úpravě.
29. Ke stejnému závěru dospěl např. i Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 2. 2023, č. j. 5 Af 5/2020-35, kdy bodě 65 uvedl: „[...] Tedy jinými slovy výše úroku z prodlení se odvíjí od tohoto prvotního pochybení daňového poplatníka, jímž je úhrada daně po její splatnosti. Samotná částka úroků je pak určena právě dobou, po kterou byl daňový subjekt v prodlení s úhradou daně a byla vypočtena v souladu s roční výší repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tedy na výpočet úroků by z povahy věci nemohla mít vliv ani případná nečinnost správce daně v daňovém řízení. V této souvislosti soud pro stručnost poukazuje na jasné vysvětlení této námitky v odůvodnění žalovaného v části IV., zejména v bodech [33] až [34]; tudíž i obrana žalobce, že se žalovaný s jím vznesenou námitkou ohledně jeho žádosti o prominutí úroků nevypořádal, je zcela nedůvodná.“ či v rozsudku dne 12. 8. 2022, č. j. 17 Af 25/2021-52, kdy v bodě 31 uvedl: „Za ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu nelze považovat ani skutečnost, že předmětné daňové přiznání bylo ze strany žalovaného řešeno až po 18 měsících. Dle náhledu soudu je ospravedlnitelný důvod k prominutí úroku z prodlení dle § 259b odst. 2 daňového řádu nutno vykládat ve vztahu, z jakého důvodu ke vzniku prodlení při platbě daně došlo, tedy jaká pohnutka (příčina) vedla ke vzniku prodlení. Jinému výkladu § 259b odst. 2 daňového řádu nedává prostor. Příčinou

prodlení žalobců s úhradou daně z nabytí nemovitých věcí byl výlučně postup žalobce a), který v podaném daňovém přiznání ze dne 5. 9. 2018 uplatnil osvobození od daně, ačkoliv podmínky osvobození podle § 7 zákonného opatření nebyly v daném případě splněny, nikoliv tedy postup žalovaného. Za této situace nelze skutečnost, že žalovaný přistoupil k výzvě k odstranění pochybností až s odstupem cca 18 měsíců, považovat za ospravedlnitelný důvod podle § 259b odst. 2 daňového řádu.“

30. Krajský soud posoudil napadené rozhodnutí též z hlediska přezkoumatelnosti. Soud připouští, že úvaha žalovaného v napadeném rozhodnutí je stručná, respektive že si lze představit úvahu obsírnější, nicméně soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí lze seznat, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný nepovažoval důvod prodlení se zaplacením doměřené daně uváděný žalobkyní za ospravedlnitelný ve smyslu § 259b odst. 2 daňového řádu. Dle krajského soudu tak žalovaný dostal povinnosti řádně a srozumitelně odůvodnit své rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. října 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu